

6. LUKU

BABYLONIN KIRKOLLINEN SEKAANNUS SUUREN TUOMIOISTUIMEN EDESSÄ

Totisella seurakunnalla, jonka Herra tunnustaa, ei ole mitään osaa babylonin tuomiossa — Kristikunnan uskonnollinen asema ei tarjoa toivorikasta vastakohtaa valtiolliselle asemalle — Suuri sekaannus — Edesvastuu puolustuksen johtamisesta tulee papistolle — Suuren uskonpuhdistuksen henki on kuollut — Papit ja kansa samassa asemassa — Esitetyt syytökset — Puolustus — Liiton ehdottaminen — Haluttu päämäärä — Valitut jäsenet — Yleinen taipumus hylätä totuus — Tuomio kristikunnan uskonnollisista laitoksista

”Hän sanoi hänelle: Oman sanasi mukaan minä sinut tuomitsen, sinä paha palvelija.” — Luuk. 19:22

KUN tässä tarkastamme sitä tuomiota, joka nyt on käynnissä suuresta nimiseurakunnasta, niin ei meidän pidä unohtaa, että on myös todellinen Kristuksen seurakunta, jonka jäsenet ovat valittuja, kallisarvoisia, Jumalalle ja hänen totuudelleen vihkiytyneitä kieron ja nurjan sukukunnan keskellä. Maailma ei niitä tunne, mutta Herra tuntee ne, hän kun ei tuomitse ulkonäön mukaan, vaan sydämen ajatusten ja aikomusten mukaan. Ja kuinka kaukana ne lienevätkin, erossa, seiskootpa ne yksin tai yhdessä toisten kanssa ”vehnänä” ”lusteen” keskellä, niin pitää Jumalan silmä aina niistä huolta. Nämä pyhitetyt, Herralle kokonaan vihkiytyneet sielut pysyvät Kaikkivaltiaan varjossa, kun taas Herra tuomitsee nuo suuret uskonnolliset järjestelmät, jotka väärin kantavat hänen nimeään. (Ps. 91:1,14-16) Näiden osaksi ei tule Babylonin tuomio, vaan heille annetaan tieto edeltäpäin ja heidät kutsutaan pois siitä. (Ilm. 18:4) ”Herra tuntee omansa” (2 Tim. 2:19), ja hän vie heidät viheriäisille niityille ja rauhallisille vesille. Nämä muodostavat totisen seurakunnan, jota hän pitää arvossa, Siionin, jonka Herra on valinnut (Ps. 132:13-16) ja josta on kirjoitettu: ”Siion kuulee sen ja iloitsee, ja Juudan tyttäret riemuitsevat sinun tuomioistasi, Herra.” (Ps. 97:8) Mutta nämä meidän täytyy sivuuttaa, koska nyt tarkastamme nimiseurakuntaa ja panemme merkille Jumalan tuomion, joka kohtaa sitä evankeliumikauden elonkorjuussa.

Jos kristikunnan yhteiskunnan vallat ovat hämmentyneitä, ja hätä ilmenee kaikkialla kansakunnille, niin ei uskonnollinen asema varmaankaan osoita rauhan ja varmuuden toivorikasta vastakohtaa, sillä nykyinen kirkkolaitos on kansojen tavoin sotkeutunut omiin lankoihinsa. Jos kansat, jotka ovat kylväneet vääryyden siementä, saavat niittää hädän pyörremyrskyn, niin saa myös suuri nimiseurakunta, joka on ottanut osaa kylvämiseen, jakaa tämän korjuun. Nimiseurakunta on kauan suureksi osaksi syrjäyttänyt Jumalan sanan ainoana uskon ja elämän ojennusnuorana sekä rohkeasti esittänyt monia ristiriitaisia ja Jumalaa häpäiseviä oppeja. Se on mielihyvällä antanut Saatanan kylvää lustetta vehnän sekaan ja iloitsee nyt hänen kylvönsä tuloksesta — kukkivasta lustepellosta. Verrattain harvalukuinen ”vehnä” ei ole enää minkään arvoinen kristikunnan markkinoilla, ja luulotellut ystävät halveksivat ja haavoittavat uskollisia Jumalan lapsia. Ulkonäkö on vaihtunut totisen sydämen palveluksen tilalle.

Ristiriitaiset opit jakoivat seurakunnan kauan sitten lukuisiin lahkoihin, jotka vastustavat toisiansa. Ja jokainen näistä väittää olevansa totinen seurakunta, jonka Herra ja apostolit perustivat; mutta yhdessä ne ovat antaneet maailmalle niin kieron esityksen

taivaallisen Isämme luonteesta ja suunnitelmasta, että monet ajattelevat ihmiset kääntyvät inholla pois Luojustaan. Uskonpuhdistusliike poisti kyllä muutamia paavikunnan vääristä opeista ja johti monia pois tuosta väärästä järjestelmästä. Uskonpuhdistajat kiinnittivät huomion Jumalan sanaan ja pitivät kiinni yksityisen oikeudesta käyttää omaa arvostelukykyään sekä tunnustivat jokaisen Jumalan lapsen oikeuden saarnata totuutta ilman paavin ja piispojen valtuutusta, jotka väärin väittivät olevansa kahdentoista apostolinarvon perillisiä. Mutta ennen pitkää voitti maailman henki tämän hyvän liikkeen Rooman väärää ja antikristillistä kirkkoa vastaan, ja pian alkoivat protestantit, niin kuin heitä kutsuttiin, perustaa uusia järjestelmiä, jotka eivät vahvistaneet ainoastaan saatuja totuuksia, vaan myös monta vanhaa eksytystä sekä lisäsivät muutamia uusia eksytyksiä. Jokainen säilytti kumminkin vähän totuutta, ja tuloksena oli ristiriitaisten uskontunnustusten sekasotku, jotka uskontunnustukset ovat ristiriidassa järjen kanssa, ristiriidassa Jumalan sanan kanssa ja ristiriidassa toistensa kanssa. Ja kun uskonpuhdistusajan tutkimisinto kuoli, kivettyivät nämä nopeasti ja ovat pysyneet sellaisina tähän päivään saakka.

Rakentaakseen ja lujittaakseen näitä harhajärjestelmiä ovat oppineet miehet kirjoittaneet paksuja kirjoja, joita ihmiset on opetettu tutkimaan Jumalan sanan asemasta. Tätä tarkoitusta varten on perustettu saarnaajakouluja, ja näistä ovat nuoret miehet, joita on opetettu niiden eksytyksessä, lähteneet kertomaan niitä kansalle. Ja ihmiset, joita on opetettu pitämään näitä miehiä Jumalan määrääminä palvelijoina, apostolien jälkeläisinä, ovat uskoneet heidän esityksiään, tutkimatta Raamattua, niin kuin jalot berealaiset Paavalin aikana tekivät (Apt. 17:11), nähdäkseen oliko asianlaita niin.

Mutta nyt on kaiken tämän kylvämisen korjuuaika tullut, tilinteon päivä on käsillä, ja nimiseurakunnan kaikki lahkot ovat suuresti hämillään, ja erittäinkin papisto, jolla tänä tuomiopäivänä on edesvastuu puolustuksen johdosta monen syyttäjän ja todistajan läsnäollessa ja joka, jos mahdollista, koettaa keksiä jonkun keinon, joka voisi pelastaa täydellisestä hävityksestä sen, mitä se pitää totisena seurakuntana. Nykyisessä hämmennyksessään ja toivossaan saada olla yhteydessä viisauteen perustuvista syistä toistensa kanssa on kumminkin jokainen niistä melkein lakannut pitämästä omaa erityistä lahkoaan ainoana totisena seurakuntana, ja nyt ne puhuvat toisistaan ainoan seurakunnan eri oksina, huolimatta niiden ristiriitaisista uskontunnustuksista, joista eivät luonnollisestikaan kaikki voi olla totta.

Oi, tänä kriittisenä hetkenä on valitettava tosiasia, että suuren uskonpuhdistuksen henki on kuollut. Protestanttilaisuus ei ole enää mikään vastalause antikristuksen henkeä vastaan, ei myöskään maailmaa, lihaa tai perkelettä vastaan. Sen uskontunnustuksia, jotka ovat ristiriidassa Jumalan sanan, järjen ja toistensa kanssa sekä itsensäkin kanssa, koettavat he kätkeä julkiselta tutkimiselta. Sen paksut jumaluusopilliset teokset ovat ainoastaan polttoainetta tänä kristikunnan tuomiopäivänä. Sen etevimmät jumaluusopilliset koulut ovat epäuskon liesiä, jotka levittävät tartuntaa kaikkialle. Sen suuret miehet: piispat, teologian tohtorit ja professorit ja sen etevimmät saarnaajat suurissa kaupungeissa ovat valepukuisen epäuskon johtajia. He koettavat horjuttaa pyhän Raamatun henkeytystä ja korvata sen pelastussuunnitelman, joka siinä ilmenee, inhimillisellä kehityso pillalla. He etsivät yhä lähempää yhteyttä ja kaltaisuutta Rooman kirkon kanssa, koettavat saavuttaa sen suosion, kiittävät sen tapoja, vaikenevat sen rikoksista ja tulevat sen kautta sen

liittolaisiksi. He käyttäytyvät myös yhä enemmän maailman hengen mukaan kaikessa, jäljittelevät sen loistoa ja komeutta, jonka he väittävät kieltäneensä. Ota huomioon heidän erinomaiset kirkkorakennuksensa, koristuksensa ja sisävarustuksensa, raskaat velkatakot, jotka sen kautta ovat syntyneet, ja alituiset kerjäämiset ja suunnitelmat siihen tarvittavien varojen saamiseksi.

Suurin osa seurakunnan jäsenistä on monessa tähän kuuluvassa asiassa ruvennut papiston halukkaaksi välikappaleeksi, ja saarnaajat ovat vuorostaan avonaisesti suosineet maailmallismielisten ja vaikutusvaltaisten jäsenten makua ja toivomuksia. Kansa on jättänyt oikeutensa ja velvollisuutensa tutkia itse Raamattua ja miettiä Jumalan lakia huomataksaan, mikä on totuus ja vanhurskaus. Ihmiset ovat välinpitämättömiä, maailmallisia ja rakastavat nautintoa enemmän kuin Jumalaa. He ovat tämän maailman Jumalan sokaisemia ja halukkaat hyväksymään jokaisen suunnitelman, joka suosii nykyisiä maailmallisia toivomuksia ja pyrkimyksiä ja papisto elvyttää tätä henkeä omanvoiton tähden. Jos kaikki nämä uskonnolliset järjestelmät häviäisivät, niin täytyy myös itsensä korottaneen papiston kaikkien virkojen ja palkkojen sekä arvojen hävitä niiden mukana. Sen tähden he ovat nyt yhtä innokkaita lujittamaan nimikristikunnan järjestelmiä kuin farisealaiset ja kirjanoppineet ja lainoppineet olivat aina innokkaat lujittamaan juutalaisuutta, ja samoista syistä. (Joh. 11:47,48,53; Apt. 4:15-18) Ja ennakkoluulojensa ja maailmallisten pyrkimystensä perustuksella ovat kristityt nyt yhtä sokeita nyt sarastavan uuden armotalouden valolle kuin juutalaiset olivat evankeliumitalouden valolle, joka oli sarastamassa Herramme ensimmäisen tulemuksen aikana.

Kirkkolaitosta vastaan esitetyt syytökset

Yhtäkkiä on nk. kristitty seurakunta tullut murhaavan kritiikin esineeksi, ja koko maailman tutkivat katseet ovat suunnatut siihen. Tämä kritiikki on niin vallalla, ettei kukaan voi olla kuulematta sitä. Se on ilmassakin. Sen voi kuulla yksityisissä keskusteluissa, kaduilla, rautateilla, tehtaissa ja puodeissa. Se virtaa jokapäiväisen sanomalehdistön kautta ja on alituinen aihe johtavissa lehdissä, sekä maailmallisissa että uskonnollisissa. Kaikki nimiseurakunnan johtajat pitävät sitä asiana, joka ei ennusta mitään hyvää sen laitoksille, ja he pitävät välttämättömänä vastata heti ja viisaasti (oman mielipiteensä mukaan), jos tahtovat säilyttää laitoksensa siltä vaaralta, joka uhkaa niitä.

Nimikristittyä seurakuntaa syytetään 1) ristiriitaisuudesta. Maailmakin näkee suuren eroavaisuuden sen oppinsa mittapuuksi väittämän Raamatun sekä sen ristiriitaisten ja monessa suhteessa kohtuuttomien uskontunnustusten välillä. Iankaikkisen vaivan herjäävää oppia nauretaan, eikä se voi enää säilyttää ihmisiä seurakuntaan. Presbyteeriläiset ja muut kalvinlaiset lahkot ovat jonkun aikaa olleet kritiikin myrskyn kohteina kauan kunnioitettujen uskontunnustustensa tähden, ja niitä on kauheasti horjutettu. Kaikki tuntevat papiston epätoivoiset puolustusyritykset. Tämä tehtävä on hyvin vaikea, ja että he mieluummin välttäisivät sitä, se on hyvin selvää, mutta he eivät voi sitä, ja heidän täytyy johtaa puolustusta parhaansa mukaan. Past. T. De Witt Talmage ilmaisi kansan tunteet sanoessaan:

”Toivoisin, että seurakunta ei olisi tullut pakotetuksi tuohon onnettomaan uskontunnustustaisteluun, mutta nyt, kun se on käymässä, sanon: ’Pois se ja uusi tunnustus sijaan.’”

Toisessa tilaisuudessa sanoi sama mies:

”Selitän kerta kaikkiaan kaikille, että koko tämä taistelu koko kristikunnassa johtuu Saatanasta. Tehdään mitä perkeleellisimpiä yrityksiä seurakunnan hajottamiseksi ... Mikä kanta meidän on otettava näihin taisteluihin nähden? Älä ryhdy niihin. Kun tämä uskonnollinen melu on laajalti käymässä, pysy kotona ja hoida asioita! Sillä kuinka voit odottaa, että mies, joka on ainoastaan viisi tai kuusi jalkaa pitkä, voisi kahlata tuhat jalkaa syvän valtameren yli? Ne kysymykset, joita tohtorit koettavat ratkaista, eivät saane vastaustaan ennen kuin tuomiopäivän jälkeisenä päivänä.”

Hyvin totta; tuomiopäivän jälkeisenä päivänä ovat kaikki nämä hämmentävät kysymykset ratkaistut, ja totuus ja vanhurskaus on voimassa maan päällä.

Nimiseurakuntaa syytetään 2) sen hurskauden ja jumalisuuden ilmeisestä puutteesta, jonka se tunnustaa omaavansa, vaikka myönnetäänkin, että vain muutamia harvoja tosihurskaita sieluja on siellä ja täällä huomaamatta jääneiden keskuudessa. Häpeä ja teeskentely ovat tosiaankin vallalla, ja rikkaudesta ja röyhkeydestä käy hyvin selville, etteivät köyhät ole tervetulleita maallisiin temppeleihin, joita on rakennettu Kristuksen nimessä. Kansanjoukot ovat huomanneet tämän, ja ne ovat katsoneet Raamattuihinsa nähdäkseen, oliko seurakunnan suuren perustajan henki sellainen. Ihmiset ovat oppineet, että hänen messiaanisuutensa todistus oli, että ”köyhille julistetaan evankeliumia”, että hän sanoi seuraajilleen: ”Ainahan teillä on keskuudessanne köyhät,” ja ettei heidän pitäisi antaa mitään etusijaa sille, jolla on kultasormus tai kauniit vaatteet jne.. He ovat myös löytäneet kultaisen säännön ja ovat sovittaneet sen seurakunnan käyttäytymiseen, sekä seurakuntaan kokonaisuudessaan että yksityisiin. Raamatun valossa he tulevat nopeasti siihen johtopäätökseen, että nimiseurakunta on langennut pois armosta. Ja niin selvä on tämä johtopäätös, että sen puolustajat huomaavat itsensä hämmentyneiksi.

Nimiseurakuntaa syytetään 3) sen tehtävän laiminlyömisestä, jonka se väittää saaneensa, nimittäin maailman käännynnän. On selittämätöntä, kuinka maailma on huomannut, että on tullut aika, jolloin seurakunnan työn pitäisi osoittaa täyttymisen merkkejä. Mutta aivan niin kuin kaikki ihmiset juutalaiskauden lopussa odottivat, että joku suuri muutos tapahtuisi (Luuk. 3:15), niin myös nyt evankeliumikauden lopussa ovat kaikki ihmiset samanlaisessa odotteessa. He ymmärtävät, että me elämme vaihdekaudessa, ja kahdennenkymmenennen vuosisadan alkua odotetaan suurien vallankumousmuutosten aavistuksin.

Seurakunnan on niin muodoin mahdotonta kieltää, etteikö aikakauden loppu, tilinteon päivä olisi tullut, sillä olkoonpa, että se huomaa ajan ennustuksen valossa tai ei, niin tuomion todellisuus on sille pakollinen, ja asia on ratkaistu ennen tämän elonkorjuun loppua.

Kirkkolaitos määrää kantansa ja tekee tilinsä epäsuorasti

Nimiseurakunta huomaa, että koko maailman silmät ovat suunnatut siihen, että maailma jollakin tavalla on huomannut sen ajan tulleen, jolloin sen maailman käännynnän pitäisi olla melkein, jollei kokonaan suoritettu, jos se todellisuudessa on ollut sen tehtävänä, ja että se ainoastaan tunnustuksessa eroaa maailmasta.

Omaamansa väärän käsityksen perusteella nykyisestä tehtävästään se on kadottanut näkyvistään evankeliumikauden varsinaisen tarkoituksen, nimittäin saarnata valtakunnan evankeliumia todistukseksi kaikille kansoille ja auttaa ”pienen lauman” kutsumisessa ja valmistamisessa, joka Herran kanssa muodostaa tuhatvuotiskauden hallituksen, joka siunaa kaikki maan sukukunnat. (Matt. 24:14; Apt. 15:14-17) Sillä on nyt edessään se tosiasia, että se kahdeksantoista vuosisadan perästä on kauempana asettamastaan päämäärästä kuin se oli ensimmäisen vuosisadan lopussa. Puolustukset, uusi tilien tarkastus, tosiasiain vahvistus ja ylen suuret ennustukset lähimmässä tulevaisuudessa tapahtuvista suurista yrityksistä kuuluvat sen tähden päiväjärjestykseen, kun se, ajan ristikuulustelun siihen pakottamana, nyt koettaa puhua puolustukseksi monien syyttäjänsä edessä.

Se on suuressa pulassa, kun sen pitää vastata niihin syytöksiin, että sen opit eivät ole sopusoinnussa Raamatun kanssa, sillä se ei voi kieltää, että sen uskontunnustukset ovat ristiriidassa Raamatun ja myös toistensa kanssa. Se tarttuu eri verukkeihin, ja ajattelevat ihmiset eivät ole hitaita huomaamaan tätä sen suuren hämmennyksen todistukseksi. Jokainen lahko pitää innokkaasti kiinni vanhoista uskontunnustuksista, koska juuri nämä ovat sitoneet yksityiset yhteen, ja uskontunnustusten äkkinäinen hävittäminen merkitsisi sen tähden järjestelmien lakkauttamista. Kumminkin puhuu erittäinkin papisto siitä niin vähän kuin mahdollista, sillä se oikein häpeää niitä, kun nyt tämän tuomiopäivän läpituokeva valo lankeaa niihin. Muutamat ovat niin häpeissään niistä, että he unohtavat maailmallisen viisautensa ja tahtovat hylätä ne kaikki. Toiset pitävät viisaana antaa niiden vähitellen mennä ja parantaa niitä tai korvata ne uusilla jne.

Hurskauden puutteen ja jumalattoman elämän syytökseen vastataan kerskumalla ”monista voimateoista,” mikä usein muistuttaa Herran nuhtelevista sanoista Matt. 7:22,23. Mutta tämä kerskuminen hyödyttää kovin vähän Babylonin etuja, koska Jumalan rakkaudenlain hengen puute on liian selvästi ilmeinen. Tämä tekee sen tähden langenneen kirkon surullisen tilan ainoastaan paljon selvemmäksi. Jos nuo suuret järjestelmät todellakin olisivat Jumalan totinen seurakunta, niin kuinka ilmeisesti olisikaan silloin Jumalan suunnitelma valita kansa omalle nimelleen epäonnistunut!

Mutta kirkon johtajat ymmärtävät varsin hyvin, että sen puolustukset, lupaukset ja kerskumiset eivät voi kauan suojella sitä sen nykyisessä rikkoutuneessa tilassa, vaan että sen kukistuminen seuraa pian, jos ei sen lahkoja voida yhdistää, niin että se voi paremmin teroittaa arvokkuuttaan maailmalle. Sen tähden puhutaan paljon kaikkien kristittyjen yhteenliittämisestä, ja jokainen askel tähän suuntaan esitetään todistukseksi rakkauden kasvamisesta ja kristillisestä yhteydestä. Liike ei ole kumminkaan syntynyt lisääntyneestä rakkaudesta ja kristillisestä yhteydestä, vaan sen vihan myrskyn pelosta, jonka he näkevät nopeasti lähestyvän; ja eri lahkot epäilevät vakavasti kykyään voida seisoa silloin yksin. Kaikki lahkot suosivat sen tähden yhteenliittymistä, mutta vaikeasti ratkaistavana tehtävänä on se, kuinka tämä voidaan toteuttaa, kun uskontunnustukset ovat niin ristiriidassa toistensa kanssa. Eri tapoja ehdotetaan. Yhden mukaan tulisi ensin yhdistää ne lahkot, joilla on samansuuntainen oppi, esim. eri presbyteeriläisten, baptilistien, metodistien, katolilaisten jne. oksat, ja siitä koetettaisiin edelleen jatkaa yhdistämistä. Toisen mukaan olisi levitettävä kansan keskuudessa ajatusta yhteenliittymisestä, olisi esitettävä, että oppi

on jätettävä huomioonottamatta, ja olisi ulotettava hyväntahtoinen yhteys kaikkiin siveellisiin ihmisiin sekä etsittävä heidän myötävaikutustaan siinä, mitä he kutsuvat kristilliseksi työksi.

Erittäinkin kristikunnan nuoremmat ainekset ovat innostuneita tähän yhteenliittymiseen. He eivät nimittäin ole olleet mukana muinaisissa taisteluissa valitsemisesta, vapaasta armosta jne., eivätkä ne ole heitä hämmentäneet. Mutta heillä on vielä jäljellä lapsuuden opetuksesta (joka on perujaan Roomasta ja pimeiltä vuosisadoilta) turmiollinen oppi iankaikkisesta vaivasta kaikille niille, jotka eivät kuule ja ota vastaan evankeliumia tänä aikana, sekä myös se oppi, että evankeliumin tehtävänä on maailman kääntäminen nykyaikana ja sen pelastaminen siten vaivasta. Esimerkkinä tästä mainitsemme nuorten miesten kristilliset yhdistykset, nuorten naisten kristilliset yhdistykset, kristilliset endea-wor yhdistykset, epwort liitot ja pelastusarmeijan. Monet näistä tosiaankin ”kiivailevat Jumalan puolesta, mutta taitamattomasti.”

Epäraamatullisten käsitystensä perustuksella pyrkivät nämä nyt nostamaan maailmaa. Tämä on hyvä tarkoitus. Mutta heidän erehdyksensä on siinä, että he seuraavat omia suunnitelmiaan, jotka, kuinka viisaita ja hyviä ne lienevätkin ihmisten silmissä, välttämättömästi ovat huonompia Jumalan viisautta ja suunnitelmaa, joka yksin voi menestyä. Kaikkien muiden täytyy epäonnistua. Totisille kristityille olisi suureksi siunaukseksi heidän keskuudessaan, jos he näkisivät Jumalan suunnitelman, nimittäin vihkiytyneen ”pienen lauman” valitsemisen nyt ja sen jälkeen maailman nostamisen tämän pienen lauman kautta, kun se on tullut täysilukaiseksi ja korkealle korotetuksi Kristuksen kanssa hänen perintötovereinaan hallitsemaan tuhatvuotista valtakuntaa. Jos he näkisivät tämän, seuraisi siitä, että kaikki totiset heidän keskuudessaan vihkiytyisivät. Tämä olisi kumminkin pieni vähemmistö, sillä useimmat, jotka liittyvät sellaisiin yhdistyksiin, tekevät sen nähtävästi muista syistä kuin siitä, että vihkiytyvät täydellisesti Jumalalle ja hänen palvelukseensa ”kuolemaan asti.”

Nämä nuoret ihmiset, jotka eivät tunne kirkkohistoriaa ja eri oppeja, innostuvat helposti yhdistysajatuksen. He arvelevat: ”Opit aiheuttivat menneisyydessä rikkoutumisia. Perustakaamme nyt yhdistys ja jättäkäämme opit huomioonottamatta!” Kaikki kristityt menneisyydessä olivat kyllä yhtä halukkaita yhdistymään kuin kristityt nytkin ovat, mutta he unohtavat, että ensimmäiset kristityt tahtoivat yhteyttä totuuden perustuksella tai muuten ei mitään yhdistymistä. Heidän käyttäytymisensä sääntönä oli: ”Taistele sen uskon puolesta, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu”, ja ”älkөөn teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaakin niistä.” (Juuda 3; Ef. 5:11) Monet meidän aikanamme eivät voi huomata, että muutamat opit ovat aivan välttämättömiä todellisten kristittyjen tosi yhdistymiselle — yhdistymiselle, joka on Jumalalle mieluinen — ja että menneisyyden virhe oli se, että kristityt olivat liian ennakkoluuloisia koetellakseen ja oikaistakseen kaikki opit Jumalan sanan mukaan.

Sellainen yhdistyminen, joka sivuuttaa Raamatun opin, mutta pitää kiinni ihmisten opeista: iankaikkisesta vaivasta, synnynnäisestä kuolemattomuudesta jne. ja jota ohjaa ainoastaan inhimillinen arvostelukyky tarkoituksiin ja tapoihin nähden, on sen tähden kaikkein vaarallisin asia, mikä voisi tapahtua. Se vie varmuudella äärimmäiseen eksytyk-

seen, koska se hylkää Kristuksen opit ja ylhäältä tulevan viisauden ja on sen sijaan riippuvainen omien viisaiden miesten viisaudesta, joka on tyhmyyttä, ollessaan ristiriidassa Jumalan neuvon ja tavan kanssa. ”Ymmärtäväisten ymmärrys kätkeytyy.” — Jes. 29:14

Sitä paitsi on monia ajatuksia, joita etevät (?) papit ja muut ovat esittäneet seurakunnan tehtävästä ja työstä lähimmässä tulevaisuudessa. Nämä tahtovat saattaa sen vielä lähemmäksi maailman näkökantaa. Heidän työkseen näyttää tulevan uudestisyntymättömän maailman vetäminen puoleensa ja vakuuttautuminen vapaaehtoisesta raha-avustuksesta, ja tätä tarkoitusta varten täytyy järjestää huveja ja huvituksia. Kuka tosi kristitty ei ole huomannut näitä pyrkimyksiä ja kiihtynyt niistä?

Totuus annetaan alttiiksi

Mistä voimme saada lujemman todistuksen kristikunnan lankeemukselle kuin siitä asianhaarasta, että protestanttiset kristityt kutsuivat kokoon sen suuren maailman uskon-
tokongressin, joka pidettiin Chicagossa. Se pidettiin kristityssä maassa ja oli protestanttisten kristittyjen johdossa. Protestanttilaisia voidaan sen tähden pitää vastuunalaisina kaikista sen toimista. Tämä kongressi oli valmis antamaan alttiiksi Kristuksen ja hänen evankeliuminsa saadakseen antikristuksen ja pakanain ystävyuden. Kunniä sekä kongressin avaamisesta että lopettamisesta annettiin paavikunnan edustajille. Seitsemänäkymmenenä päivänä istuivat kaikkien lahkojen edustajakristityt yhdessä neuvottelemassa kaikkien pakanauskontojen edustajain kanssa, ja on huomattava, että kun eri pakanakansojen edustajat esittivät huolellisesti uskonsa, ei kristinuskosta pidetty yhtään järjestelmällistä esitystä, vaikka kristityt käsittelivät eri aineita. Kuinka kummalliselta näyttääkään, että sellainen kokous löisi laimin sellaisen tilaisuuden saarnata Kristuksen evankeliumia vaikutusvaltaisille pakanoille. Häpesivätkö Kristuksen evankeliumin edustajat Kristuksen evankeliumia? (Room. 1:16) Mutta ei kyllin siinä, vaan siellä oli sellaisia, jotka tunnustivat kristinuskon, mutta jotka innokkaasti toimivat sen perusoppien repimisen hyväksi ja jotka ilmoittivat pakanain edustajille epäilyksensä Raamatun erehtymättömyydestä. Siellä oli sellaisia, jotka tunnustivat olevansa ortodoksisia eli puhdasoppisia kristittyjä, mutta jotka hylkäsivät opin lunnaista, joka on ainoan totisen uskon perustus. Toiset kielsivät ihmisen lankeemuksen ja julistivat kehitysoppia, so. ettei häntä koskaan luotu täydelliseksi, ettei hän koskaan langennut, ja ettei hän niin ollen myöskään tarvinnut lunastajaa, että hän on, sitten kun hänet luotiin hyvin alhaiseen tilaan, kauas ”Jumalan kuvasta,” vähitellen kohonnut ja on yhä vielä kehittymisen alaisena, mikä laki aikaansaa parhaiden valinnan. Ja tämä, joka on juuri Raamatun lunastus- ja ennalleenasettamisopin vastakohta, oli pidetyin käsitys.

Me esitämme muutamia lyhyitä lainauksia, jotka täydelleen vahvistavat lausuntomme totuuden. Theodore Munger New Havenista sanoi:

”Kristus on enemmän kuin se juutalainen, joka mestattiin Golgatalla. Kristus on ihmiskunta sellaisena kuin se kehittyy Jumalan voimassa ja arnessa, ja jokainen kirja, jota henkeyttää tämä tosiasia (ei, että Jeesus oli Jumalan voideltu Poika, vaan että ihmiskunta kokonaisuudessaan muodostaa Kristuksen, voidellun) kuuluu kristilliseen kirjallisuuteen.”

Hän panee siis Kristuksen pois valtaistuimelta ja antaa ihmiskunta raukan ottaa hänen paikkansa. Past., tri Rexford Bostonista (universalisti) sanoi:

”Toivoisin, että kaikki tunnustaisimme, että rehellinen rukous, joka tapahtuu missä hyvänsä koko maailmassa, on tosi rukous ... Kirjoittamaton, mutta tänä hetkenä vallitseva uskontunnustus, otaksun, on se, että kenellä hyvänsä rukoilijalla koko maailmassa, joka taipuu parhaimman edessä, tuntien ja ollen uskollinen puhtaimmalle valolle, joka hänelle loistaa, on pääsy taivaan korkeimpiin siunauksiin.”

Hän lausui tosiaankin nykyään vallitsevan uskonnollisen tunteen perussävelen, mutta puhuiko apostoli Paavali sillä tavalla Ateenassa ”tuntemattoman jumalan” palvelijoille tai puolustiko Elia tällä tavalla Baalin pappeja? Paavali selitti, että ainoastaan uskon kautta Kristuksen uhriin meidän syntiemme edestä on pääsy Jumalan tykö, ja Pietari sanoi: ”Ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettua, jossa meidän on pelastuminen.” — Apt. 4:12; 17:23-31; 1 Kun. 18:21,22

Past. Lyman Abbot, pastori Plymouthin kongregationaali kirkossa, Brooklynissä, NY., selitti jumalallisesta ilmestyksestä:

”Me emme usko, että Jumala on puhunut ainoastaan Palestiinassa ja niille harvoille, jotka olivat tuossa pienessä maakunnassa. Emme usko, että hän on puhunut kristikunnassa ja ollut mykkä muualla. Ei, me uskomme, että hän on Jumala, joka on puhunut kaikkina aikoina ja kaikkina aikakausina.”

Mutta kuinka hän sitten puhui Baalin profeteitoille? Hän ei ole ilmoittanut itseään, paitsi valitulle kansalleen, luonnolliselle Israelille juutalaiskautena ja hengelliselle Israelille evankeliumikautena. ”Teidät vain minä tunsin kaikista maan sukukunnista.” — Aam. 3:2; 1 Kor. 2:6-10

Oppia sijaissovituksista mainittiin harvoin, ja monet hylkäsivät sen aivan avonaisesti vanhana muinaisuuden jätteenä ja arvottomana tälle valistuneelle ajalle. Ainoastaan muutama ääni kohotettiin sen puolustukseksi; ja nämä eivät olleet ainoastaan hyvin harvalukuisia kongressissa, vaan heidän käsityksiänsä halveksittiin myös hyvin selvästi.

* * *

Sellaisessa onnettomassa tilassa on nyt tuo suuri järjestelmä, joka asetetaan tuomiolle kokoontuneen maailman edessä, tuo järjestelmä, joka ylpeästi kutsuu itseään kristikunnaksi (Kristuksen valtakunnaksi), mutta jonka Kristus hylkää ja jota hän sopivasti nimitää ”Babyloniksi”. Kuinka ilmeisen kohtuutonta onkaan sovittaa nimitystä kristikunta tämän maailman valtakuntiin! Ovatko profetat esittäneet jonkun sellaisen kuvan Jumalan ihanasta valtakunnasta? Käykö suuri Rauhanruhtinas ympäri ja pyytääkö hän kansoja tunnustamaan herrauttansa ja valtaansa? Pyytääkö hän almua köyhimmältä talonpojata tai tavoitteleeko hän rikasten suosiota? Pakottaako hän alamaisiaan tarjoamaan viimeiset voimansa hänen horjuvan valtaistuimensa tukemiseksi? Oi ei! Arvokkuudella ja voimalla hän ottaa, kun määrätty aika tulee, suuren voimansa ja alkaa ihanan hallituksensa; ja kuka voi sulkea häneltä tien?

Siten on tapahtumassa kaikkien sekä kirkollisten että yhteiskunnallisten mahtien yleinen yhdistyminen, sillä ne ovat molemminpuolisesti toisistaan riippuvaiset. Ja näiden

kanssa ovat kaikkien rikkaiden, suurien ja mahtavien edut erottamattomasti yhdistetyt. Kirkolliset mahdit, joihin Raamattu viittaa taivaan voimina (nimelliset hengelliset voimat), lähenevät nyt myös toisiaan. ”Taivas kääriytyy kuin kirja.” — Jes. 34:4; Naah. 1:10

* * *

Emme tarkoita, että kaikki kristityt kuuluvat Babyloniin. Päinvastoin! Niin kuin Herra tunnustaa kaikki Babyloniassa, jotka ovat hänelle uskollisia, ja sanoo nyt heille: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani,” niin teemme mekin ja olemme iloisia uskoessamme, että on tuhansia, jotka eivät ole taivuttaneet polviaan aikamme Baalille: mammonalle, ylpeydelle ja kunnianhimolle. Muutamat ovat jo selvästi lähteneet ulos siitä, ja muita koetellaan nyt tähän seikkaan nähden, ennen kuin vitsaukset vuodatetaan Babylonille. Ne, jotka rakastavat minäänsä, kansan suosiota, maailmallista edistymistä ja ihmisten kiitosta enemmän kuin Herraa, ne, jotka kunnioittavat inhimillisiä oppeja ja järjestelmiä enemmän kuin Herran sanaa, eivät lähde ulos ennen kuin Babylon kukistuu, ja ne tulevat ”suuresta ahdistuksesta.” (Ilm. 7:9,14) Mutta sellaisia ei lasketa arvollisiksi valtakunnan osallisuudesta. Vertaa Ilm. 2:26, 3:21; Matt. 10:37; Mark. 8:34,35; Luuk. 14:26,27

Suuri päivä

Kas puku purppurassa -
On sana Jumalan -
Hän taivaan joukot johtaa
Nyt yli maailman,
Hän viinikuurnan polkee,
Myös kansat tuomitsee.
Ja kohta ainaiseksi
Jo pimeys pakenee.
Kas tuopa vasta voitto on,
Kun eessä istuimen
Maan herrat heittää kruununsa
Nyt eteen Kristuksen.

Kun haudasta on nousseet
Nuo monet miljoonat,
Niin Herran voidellulle
He kunnian kantavat.
Myös pelastetut joukot
Nuo maahan lankeevat
Ja kaikkein kuninkaaksi
Nyt Karitsan kruunaavat.
Kas tuopa vasta kunnia,
Kun eessä istuimen
Maan myriadit polvistuu
Hänt' nöyräst' kiittäen.